

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.135/2026/4.
Az I. rendű felperes:	egyesület1 (egyesület1 címe) központ1 (központ1 címe)
A II. rendű felperes:	ügyvédi iroda (központ1 címe, ügyintéző: dr. Fiala-Butora János ügyvéd)
A felperesek képviselője:	
Az alperes:	Szabályozott Tevékenységek Felügyeleti Hatósága (1123 Budapest, Alkotás utca 50.)
Alperes képviselője:	dr. Káldi Zoltán kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	Metán rendelet szerinti panasszal kapcsolatos mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	felperesek (7. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 27.K.704.367/2025/6. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek egyetemlegesen 42.000 (negyvenkettőezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesek dátum1-án a cég által üzemeltetett helység1 földgáz üzem és dúsító területén a biztonsági fáklya és a dúsító lefúvató metánkibocsátása tárgyában az energiaágazaton belüli metánkibocsátás csökkentéséről és az (EU) 2019/942. rendelet módosításáról szóló 2024. június 13-i (EU) 2024/1787 Európai Parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: Metánrendelet) 7. cikkének (1) bekezdése szerinti panaszt nyújtottak be az alpereshez. Azt kifogásolták, hogy az általuk dokumentált metánkibocsátás ellentétes a Metánrendelet előírásaival, a bányatelken ugyanis folyamatos fáklyázás tapasztalható.

[2] Az alperes dátum2-én kelt levelében (a továbbiakban: tájékoztató levél) a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Bt.) 48/E. § (3) bekezdése alapján arról adott tájékoztatást, hogy a Metánrendelet 7. cikke szerinti panasz kivizsgálása során a panaszokról, a közérdekű bejelentésekről, valamint a visszaélések bejelentésével összefüggő szabályokról szóló 2023. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Panasz tv.) szerint járt el azzal, hogy a panaszt a Panasz tv. alkalmazása szempontjából közérdekű bejelentésnek kell tekinteni. A bejelentés kivizsgálása alapján, - a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - megállapította, hogy a cég helység1 gázüzeme területén a jogosított cég panaszban szereplő tevékenysége tekintetében nem állapított meg jogsértést, mert az üzemeltetőnek haladéktalanul, a meglévő telephelyek esetén legkésőbb 2026. február 5-ig, az új telephelyek esetén pedig a működés megkezdésétől számított 12 hónapon belül kell megfelelniük e cikknek.

A felperesek keresete és az alperes védirata

[3] A felperesek a tájékoztató levél átvételét követően keresetlevelet terjesztettek elő, amelyben az alperes mulasztásának megállapítását és az elmulasztott cselekmény megvalósítására kötelezését kérték; ezenfelül perköltséget igényeltek. A keresetükben azzal érveltek, hogy a Metánrendelet preambuluma (16) bekezdése és a 7. cikk (3) bekezdése alapján az alperesnek minden esetben vizsgálatot kell indítania, amely alapján határozatot kell hoznia. Kizárólag abban az esetben van lehetőség vizsgálat és határozat nélkül lezárni a panaszt, amennyiben a panaszos nem szolgáltat elegendő bizonyítékot a vizsgálatához. Így azt állították, hogy az alperesnek nem volt lehetősége a panaszt vizsgálat és határozat nélkül lezárni, mert a felperesek panaszukat megfelelően bizonyították.

[4] Hivatkoztak az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikkére és az Európai Unió Bírósága (EUB) gyakorlatára, eszerint az alperes a Metánrendeletben foglalt panasz eljárása során az uniós jog hatálya alá tartozó tevékenységet folytat, amelyben a Metánrendelet előírásai mellett köteles biztosítani a Charta 47. cikke szerinti jogorvoslati jog érvényesülésének feltételeit is. Mindezért az alperesnek olyan határozatot kellett volna hoznia, amely alapján a felperesek hatékonyan gyakorolhatják a jogorvoslati jogukat. Álláspontjuk szerint a Metánrendelet, annak preambuluma és a Charta hivatkozott rendelkezése együttesen garanciát nyújt arra, hogy a tagállami hatóság minden esetben jogorvoslattal támadható döntést hozzon, hiszen amennyiben a tagállami hatóságnak

választási lehetősége lenne, az kiüresítené az uniós jog által garantált jogorvoslathoz való jogot.

[5] A Bt. 48/E. § (3) bekezdése és a Panasztv. alkalmazása kapcsán elismerték, hogy a Panasztv. hatálya alá tartozó ügyek nem tartoznak a hatósági ügyek közé; a panasz és a közérdekű bejelentés lezárása nem döntéshozatallal, hanem írásbeli értesítéssel vagy szóbeli tájékoztatással történik. Mindezen cselekmények joghatással nem járnak, jogokat és kötelezettségeket nem állapítanak meg, vagyis nem tekinthetők olyan hatósági döntésnek, amely ellen közigazgatási vagy bírói úton jogorvoslatnak van helye. A hazai jogalkotó a Metánrendelet szerinti panaszra vonatkozóan is kizárta a jogorvoslat lehetőségét azzal, hogy a rendelet 7. cikk szerinti panasz eljárásra a Panasztv. közérdekű bejelentésre vonatkozó szabályait rendelte alkalmazni és lehetővé tette az alperes számára, hogy egy tájékoztató levéllel zárja le a panasz eljárást, nem pedig határozattal. A felperesek hivatkozása szerint azonban az uniós jog elsőbbségének elve alapján az alperesnek az uniós jog alapján kellett volna lefolytatnia az eljárást és azzal összhangban álló határozattal kellett volna a felperesek panaszát megválaszolni.

[6] Kifogásolták továbbá, hogy a tájékoztató levél nem tartalmaz információt az alperes által tett vizsgálati lépésekről és nincs indokolása, amely alapján megalapozottan eldönthető lenne, hogy ellene kívánnak-e jogorvoslattal élni. A tájékoztató levél a Metánrendelet 7. cikk (4) bekezdése szerinti információkat sem tartalmazza.

[7] A felperesi környezetvédelmi egyesületek perindítási és keresetösségi joga fennállása kapcsán hivatkoztak a Metánrendelet 7. cikkére, valamint a Charta 47. cikkére, valamint az EUB C-414/16., C-585/18., C-624/18., C-625/18. számú döntésekben foglalt jogértelmezés alapján állították, hogy a Charta 47. cikke közvetlenül hivatkozható. Az alperes eljárásának a Panasztv. szerinti lefolytatása uniós jogba ütközését állították, ezért hivatkoztak az EUB ítélkezési gyakorlata (C-106/77., C-573/17.) alapján arra, hogy ilyen esetben a tagállami bíróságnak nemzeti jog félretételével az uniós rendelet és a Charta alapján biztosítani kell a bírósághoz fordulást. A jogos érdekük és közvetlen érintettségük tekintetében hivatkoztak arra a tényre, hogy környezetvédelmi egyesületként tevékenységüket az egészséges környezet védelme érdekében folytatják a Metánrendelet preambulum (1)-(6) bekezdéséből kitűnően a rendelet célkitűzése környezetvédelmi irányú, mert az éghajlatváltozást előidéző metán csökkentését és a levegőminőség javítását jelöli meg célkitűzései között. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 17. § d) pontja vonatkozásában azt hangsúlyozták, hogy az EUB C-873/19. számú ügyében kimondta, hogy a tagállamok nem korlátozhatják a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférést, a nyilvánosságban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló, Aarhusban 1998. június 25-én aláírt egyezmény (Magyarországon kihirdette a 2001. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Aarhusi Egyezmény) 9. cikk (3) bekezdésének tárgyi hatályát azzal, hogy kizárják a kereset tárgyából a környezetre vonatkozó nemzeti jogi rendelkezéseinek bizonyos kategóriáit. Az EUB döntése alapján az Aarhusi Egyezmény 9. cikk (3) bekezdése szerinti kritériumok előírása különösen nem foszthatja meg a környezetvédelmi szervezeteket attól a lehetőségtől, hogy az uniós környezetvédelmi jogból eredő szabályok betartásának bírói kontrollját kérjék, hiszen e szabályok azok, amelyek leginkább a közérdeket és nem csupán a különálló egyéni érdekek védelmét jelenítik meg; e szervezetek fő feladata pedig, hogy a közérdeket védjék. Ebből analógia útján következik, hogy a felperesek, mint környezetvédelmi egyesületek a nemzeti jog értelmében perbeli cselekvőképességgel

rendelkező szervezetek, így a nemzeti bíróság előtt vitathatják a Metánrendeletből fakadó mulasztást.

[8] Az EUB előtti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését is indítványozták.

[9] Az alperes védiratában a keresetlevélnek a Kp. 48. § (1) bekezdés c) pontja alapján fennálló, a keresetösségi jog hiánya miatti visszautasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. A pergátló akadály fennállása tekintetében arra hivatkozott, hogy a felperesek bejelentésének kivizsgálása nem hatósági ügy, így a bejelentés nem teremt ügyféli jogállást, ezért nincs perindítási jogosultságuk, a pert nem a jogszabályban feljogosított személy indította meg. Másodlagosan hivatkozott arra is, hogy a felpereseknek nincs keresetösségi joga, a jogaikat a tájékoztatás közvetlenül nem érintette, vonatkozásukban az jogot vagy kötelezettséget nem állapított meg.

[10] Az ügy érdemében azzal érvelt, hogy a Metánrendelet 7. cikk (4) bekezdése alapján a rendelet szabályai mellett a tagállami szabályok szerint kell a panaszokat intézni, ezért a magyar jog szerint az közérdekű bejelentésként intézendő. Az alperes a bejelentésben foglaltakat kivizsgálta, tájékoztatta a felpereseket a bejelentésükkel kapcsolatban és mivel nem tárt fel jogsértést, nem kellett intézkednie annak megszüntetése iránt, ezért hatósági döntést sem kellett hoznia. A tájékoztatás megtételét követően a Metánrendelet és a Panasz tv. alapján sem kell további intézkedéseket tenni. A bejelentés vizsgálata nem hatósági ügy, a Panasz tv. 1. § (1) bekezdése alapján nem az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) rendelkezéseit kellett alkalmaznia; a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése szerinti közigazgatási cselekmény nem valósult meg a bejelentéssel kapcsolatban. A tájékoztató levél nem hatósági döntés, ezért azzal szemben közigazgatási jogvita sem kezdeményezhető.

[11] A Metánrendelet preambuluma (16) bekezdésére vonatkozó felperesi jogértelmezést tévesnek tartotta, mert az kifejezetten a meghozott határozatokkal kapcsolatban ír elő tájékoztatási kötelezettséget, és azokkal kapcsolatban várja el a közlést. Mivel nem hozott határozatot az alperes, és azt sem a Metánrendelet, sem a Panasz tv. nem írja elő, ezért nem volt mit közölnie. Jogszerűen járt el a Bt. 48/E. § (3) bekezdése alapján, a felperesek beadványát közérdekű bejelentésnek tekintette és a bejelentés kivizsgálásának eredményéről a felpereseket alakszerű döntés mellőzésével tájékoztatta, így nem követett el a Kp. 129. § (1) bekezdése alapján mulasztást. A Panasz tv. alapján nem hozható jogorvoslattal támadható döntés, a Metánrendelet 7. cikk (3) bekezdése szerinti tájékoztatás tartalmazza azt az okot, amely alapján úgy döntött, hogy nem indít vizsgálatot; a Panasz tv. alapján nincs lehetőség közigazgatási per kezdeményezésére e tájékoztatással szemben. Az Ákr. 3.§-a alapján hivatalból indítandó eljárás nem kérelmezhető, ilyen eljárás lefolytatására nem lehet kötelezni.

Az elsőfokú bíróság döntése

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Először az alperes által pergátló akadályként hivatkozott perindítási jog, illetőleg a felperesek keresetőségi joga kérdésében foglalt állást. A törvényszék a Kp. 128. § (2) bekezdés a) pontja, valamint a Metánrendelet 7. cikk (1) bekezdése alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperesek perindítási joggal rendelkeztek, jogosultak voltak a panasz benyújtására, és panaszbenyújtóként a mulasztási perben annak vizsgálatát kérni, hogy az alperes mulasztást valósított-e meg azzal, hogy a panaszuk tárgyában nem hozott közigazgatási cselekménynek minősülő egyedi döntést, ezért a keresetlevél visszautasítására nem látott lehetőséget. A keresetőségi jogot illetően utalt a Metánrendelet környezetvédelmi célkitűzéseire, valamint a 7. cikk (1) bekezdése alapján arra, hogy bármely jogi személy jogosult panasz benyújtására az Charta 47. cikke az Aarhusi Egyezmény 9. cikk (3) bekezdése, az EUB C-873/19. számú ügyében kifejtett jogértelmezése alapján. Megállapította, hogy a felperesek, mint környezetvédő szervezetek rendelkeztek keresetőségi joggal, mivel a Metánrendeleten alapuló panaszuk kivizsgálásával kapcsolatban sérelmezett mulasztás a jogukat, jogos érdeküket közvetlenül érinti.

[13] Az ügy érdemében a törvényszék megvizsgálta, hogy az alperes a felperesek panasz tárgyában mulasztást valósított-e meg azzal, hogy mellőzte a hatósági eljárás megindítását és a határozat meghozatalát. A mulasztás kérdésében a Metánrendelet (16) preambulum bekezdésében, 7.cikkben, a Bt. 48/E. §-ban, 48/F. §-ban, a Panasz tv. 1. és 3. §-ban foglalt rendelkezéseket és az EUMSZ 267. cikk alapján az uniós jog értelmezésére vonatkozó szabályokat vette figyelembe. Megállapítása szerint a Metánrendelet (16) preambulum bekezdéséből és 7. cikk rendelkezéseiből nem következik, hogy a panaszt a közigazgatási hatósági eljárás megindítása iránti kérelemként kell kezelni a tagállami hatóságnak és határozatot kell hoznia; a panaszban foglaltak alapján az alperes, mint bányafelügyelet a Metánrendelet 6. cikk (4) bekezdés a) pontjának megfelelően hatósági ellenőrzést végez, amelynek eredményétől függően indíthat hivatalból hatósági eljárást, és alkalmazhatja a Bt. 48/E. § (1)-(8) bekezdésében szabályozott helységi eljárást. Ugyanakkor az Ákr. 99. §-a alapján a hatósági ellenőrzés során nincs folyamatban hatósági ügy, mert csak az ellenőrzés útján szerzett információk alapján kerül a hatóság olyan helyzetbe, hogy dönteni tudjon az eljárás megindításának, illetőleg jogkövetkezményei alkalmazásának szükségességéről. Kitért az Ákr. 100. § (1) bekezdése szerinti officialitás elvéből következően arra is, hogy a hatósági ellenőrzés hivatalból indul és a hatóság szabad mérlegelésén múlik, hogy hatáskörén belül mikor és kivel szemben, mely tárgyban folytat ellenőrzést. A jogsértés kapcsán tett bejelentés vagy hatósági eljárás kezdeményezése önmagában nem teremt a hatóság számára eljárási és ellenőrzési kötelezettséget.

[14] Rámutatott, hogy az ilyen, a hatóság hivatalból eljárást kezdeményező aktus a Panasz tv. szerinti közérdekű bejelentésként kezelendő, amely valamely más jogalany jogszabálysértésére tekintettel hatósági eljárás lefolytatására irányul; ugyanakkor a bejelentés alapján nem keletkezik ellenőrzési kötelezettsége a hatóságnak, az ellenőrzés meg nem indításáról sem kell döntést hoznia, elegendő a Panasz tv. alapján levélben tájékoztatást adni. Az elsőfokú bíróság utalt a Fővárosi Ítéletábra 1.Kf.700.122/2024/4. számú ítéletében foglaltakra, amely során - bár más jogszabályi környezetben, de - hasonló panaszkérelem alapján indult eljárásban a hatóság a maga diszkrecionális jogkörénél fogva dönthetett arról, hogy a panaszos beadványa alapján indít-e közigazgatási hatóság eljárást vagy annak mellőzésével a panaszos tájékoztatása mellett közli álláspontját, amellyel mulasztást nem valósított meg.

[15] A jelen perbeli esetben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem mulasztott; a felperesek panasza alapján diszkrecionális jogkörében dönthetett a hatósági eljárás megindításáról, ebből következően annak lefolytatására nem volt kötelezhető és elmaradása mulasztásnak nem tekinthető. Hangsúlyozta, hogy a Metánrendelet 7. cikk (3) bekezdése kifejezetten arról rendelkezik, hogy amennyiben nyilvánvalóvá válik, hogy a panasz nem szolgál elegendő bizonyítékkal a vizsgálat indításához, az illetékes hatóságnak legkésőbb a panasz kézhezvételétől számított 2 hónapon belül tájékoztatnia kell a panaszost arról az okról, amely miatt úgy döntött, hogy nem indít vizsgálatot. Ebben az esetben az alperes a Bt.48/E. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Panasz tv. 5. § (2) bekezdése alapján tájékoztatta a felpereseket arról, hogy miért nem intézkedett: mivel a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdése alapján az üzemeltetőknek a meglévő telephelyek esetén legkésőbb 2026. február 5-ig kell megfelelniük e cikk rendelkezéseinek. Az alperes tehát a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdésében foglaltakra figyelemmel nem állapított meg jogsértést a cég panaszban szereplő tevékenysége tekintetében; a bíróság azt is hozzátette, hogy a jogsértés vizsgálatát az alperes nem végleg mellőzte, hanem a cég részére a Metánrendeletnek való megfelelésre adott határidő még nem telt le, így a jogorvoslati joguk sem sérült. Az alperes levelét ezért tartalma szerint a Metánrendelet 7. cikk (3) bekezdése szerinti tájékoztatásnak minősítette, hiszen az alperes a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdésében rögzített határidő el nem telte miatt érdemben nem vizsgálta, hogy a bepanaszolt cég megvalósított-e a jogsértést. Arra is kitért, hogy a felperesek a tájékoztatással kapcsolatban olyan érvelést nem adtak elő, hogy az alperes tévesen értelmezte a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdését, ezért meg kellett volna indítani a hatósági ellenőrzést és a hivatalbóli eljárást a bepanaszolt ellen. A törvényszék indoklása szerint a Metánrendelet (16) preambulum bekezdéséből és a Charta 47. cikkéből sem volt levezethető, hogy a panasz tárgyában az alperesnek határozatot kellett volna hoznia.

[16] Az elsőfokú bíróság az egyértelműen eldönthető jogkérdés okán nem látta szükségesnek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését és az erre irányuló indítványt elutasította. A törvényszék megállapította, hogy az alperes eljárása a jogszabályi előírásoknak megfelelt, így terhére mulasztást megállapítani nem lehetett és a felperesek alaptalan keresetét elutasította.

A fellebbezés és ellenkérelem

[17] A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes Kp. 129. § (1) bekezdés szerinti mulasztásának megállapítását, valamint a (3) bekezdés szerinti elmulasztott cselekmény megvalósítására való felhívását kérték, ezen túlmenően 70.000 forint másodfokú perköltségben való marasztalását is indítványozták. Előadták, hogy a mulasztási kereset mellett keresethalmazatban a megtámadási pert is megindítottak, amit a Fővárosi Törvényszék elkülönített és 27.K.704.196/2023/3. számú ítéletében a keresetüket elutasította.

[18] Megismételték az elsőfokú eljárásban már kifejtett érvelésüket, hogy az alperes tévesen értelmezi a Metánrendelet preambuluma (16) bekezdését, mivel a Metánrendelet és a Charta 47. cikke sem ad választási lehetőséget az alperesnek arra, hogy saját belátása szerint hozzon határozatot, vagy azt mellőzze; a hivatkozott jogszabályi rendelkezések együttesen garanciát nyújtanak arra, hogy a tagállami hatóság minden esetben olyan döntést hozzon a jogkereső panaszos részére, amellyel szemben a jogorvoslat biztosított a részükre,

ellenkező esetben kiüresedik az EU jog által garantált jogorvoslathoz való jog. Az alperes téves értelmezése szerint a jogorvoslati jog ugyanazon panaszeljárásra vonatkozóan differenciált: ha vizsgálatot folytat le és határozatot hoz, akkor jogorvoslattal támadható döntés születik, amennyiben úgy dönt, hogy nem folytat le vizsgálatot, akkor olyan döntés születik, amelyre vonatkozóan nem létezik jogorvoslati jog. Ennek a megkülönböztetésnek a felperesek szerint nincs jogszabályi alapja és egyben a Metánrendelet 7. cikk, a preambulum 16. pont és a Charta 47. cikk rendelkezéseibe ütközik.

[19] A felperesek az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében bemutatott hatósági ellenőrzésre irányadó hazai jog értelmezését a peres eljárás szempontjából irrelevánsnak tartották, mivel nem vitatottan az alperes a hazai jogszabályoknak megfelelően járt el a panaszuk elbírálása során, ugyanakkor az uniós jog elsőbbsége miatt a törvényszéknek azt kellett vizsgálnia, hogy a hazai jogszabályok szerinti eljárás megfelel-e az uniós jognak. Az uniós jog elsőbbsége és a szubszidiaritás elve kapcsán hivatkoztak a Costa v. ENEL ítéletre (C-6/64), valamint abból levezethető NA Lisszaboni szerződéshez csatolt 17. számú nyilatkozatra, továbbá a Simmenthal ítélet (106/77.) rendelkezéseire; kiemelték azt is, hogy az uniós jog elsőbbségét a Kúria (Kfv.37.488/2024/5.) és az Alkotmánybíróság (16/2021. (V.13.) AB határozat 32. pont) is megerősítette. Hangsúlyozták, hogy a Metánrendelet 6. cikk (4) bekezdésének a) pontja szerint az illetékes hatóságoknak nem rutinszerű ellenőrzéseket kell végezniük, a 7. cikkben említett megalapozott panaszok és meg nem felelés eseteinek lehető legrövidebb időn belüli kivizsgálása céljából. A Metánrendelet preambulum (16) bekezdéséből, a 7. cikkéből és a Charta 47. cikkéből következően a hivatalnak a panasz alaptalansága esetén is határozatot kellett volna hoznia; a jogszabályokból az következik, hogy az alperesnek lehetősége van nem indítani eljárást, de ebben az esetben is határozattal kell lezárnia az ügyet, mert csakis ebben az esetben kerül a jogkereső panaszos abba a helyzetbe, hogy fel tudja mérni, hogy érdemes-e ellene jogorvoslattal élni vagy nem.

[20] A felperesek vitatták az elsőfokú ítélet [27] bekezdésében a Metánrendelet 7. cikk (3) bekezdésében foglalt tényállás jelen esetre való alkalmazását, ugyanis ezen az alapon csak abban az esetben lehet a hatóságnak vizsgálat nélkül lezárnia az eljárást, amennyiben a panaszos nem szolgál elegendő bizonyítékkal a vizsgálat megindításához. A felperesek ugyanakkor a videó- és fényképfelvételekkel megfelelő mennyiségű bizonyítékkal támasztották alá a panaszukat. Az elsőfokú bíróság is arra mutatott rá, hogy a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdése szerint a rögzített határidő (2026. február 5.) el nem telte miatt érdemben nem vizsgálta a cég esetleges jogsértését, ezért küldött tájékoztató levelet. A felperesek szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Metánrendelet 7. cikk (3) bekezdését, amely kizárólag bizonyíték hiányában engedélyezi a vizsgálat lezárása nélküli tájékoztató levél megküldését, ugyanakkor a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdése szerinti határidő letelte vagy le nem telte nem bizonyíték kérdése, hanem jogkérdés, így tájékoztató levéllel nem lehetett elintézni a panaszt; tehát a 15. cikk (8) bekezdésére utalással az alperes nem zárhatta le a vizsgálatot a 7. cikk (3) bekezdése szerinti tájékoztatással. Ehhez azt is hozzátették, hogy a Metánrendelet preambulum (16) bekezdése éppen azt erősíti meg, hogy a panaszosoknak jogerős határozatot kell kapniuk minden esetben, ezt együttesen értelmezve a 7. cikk (3) bekezdésével az a követelmény az alperesi hatóság felé, hogy minden egyes panaszeljárásban határozatot kell hoznia, kivéve, ha a panaszos nem szolgál elegendő bizonyítékkal. A felperesek rámutattak, hogy a keresetükben a határidő le nem telte miatti érdemi vizsgálat elmaradására vonatkozó tájékoztatással kapcsolatban nem adtak elő érvelést, nem hivatkoztak arra, hogy az alperes tévesen értelmezte volna a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdését, mivel a mulasztási keresetben a bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az alperes

köteles volt-e határozatot hozni vagy sem; a bíróság álláspontja szerint is a mulasztási perben a tájékoztató levél vizsgálata nem tartozik a feladatkörébe.

[21] A Charta 47. cikkére vonatkozó indokolással sem értettek egyet, miszerint a jogsértés vizsgálatát az alperes nem végleg mellőzte, mivel a cég részére a Metánrendeletnek való megfelelésre adott határidő még nem telt el. A bíróságnak arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy az alperes a tárgyi ügyben a konkrét felperesi panasz kapcsán lefolytatta-e a vizsgálatot és köteles volt-e az uniós jog alapján határozatot hozni; a tájékoztató levél nem alkalmas arra, hogy a felperesek gyakorolhassák a jogorvoslathoz való jogukat. Ennek kapcsán hivatkoztak az EUB K.L.v.X. ügyben hozott döntésre, melyben kimondták, hogy a felperes jogorvoslathoz való joga azáltal sérült, mert nem kapott a munkaviszonyának megszüntetésére vonatkozóan olyan határozatot, amely alapján előzetesen felmérhette volna, hogy a munkaszerződést megszüntető határozattal szemben célszerű a bírósági eljárás megindítása. Kifogásolták azt is, hogy az előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó indítványukat az elsőfokú bíróság elutasította, ugyanakkor a törvényszék által alkalmazott értelmezés, miszerint a Metánrendelet 7. cikk (3) bekezdésében előírt lehetőséget kiterjesztette a 15. cikk (8) bekezdésében előírt határidőre vonatkozó értelmezésre, semmiképp sem egyértelmű, ezért álláspontjuk szerint a bíróságnak az Európai Unió Bíróságához kellett volna fordulnia iránymutatásért. A felperesek fellebbezésükben is előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozták az alábbi kérdésekben: Úgy kell-e értelmezni a Metánrendelet 7. cikkét, tekintettel a preambulum (16) bekezdésére együttesen az Alapjogi Charta 47. cikkével, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a panaszeljárást lefolytatott tagállami hatóság a vizsgálatának eredményeként egy olyan tájékoztató levelet hoz, amely ellen nincs tagállami jogorvoslat, továbbá nem tartalmaz információt a tagállami hatóság által megtett vizsgálati lépésekről és jogértelmezésének indokolásáról? Úgy kell-e értelmezni a Metánrendelet 7. cikke szerinti panaszt, tekintettel a preambulum (16) bekezdésére és az Alapjogi Charta 47. cikkére, hogy azokat az eseteket kivéve, amikor a panaszos nem szolgáltat elegendő bizonyítékot, a tagállami hatóság minden esetben köteles lefolytatni a vizsgálatot és olyan határozatot hozni, amely alapján a panaszos hatékonyan tudja gyakorolni az Alapjogi Charta 47. cikk szerinti jogorvoslati jogát?

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, valamint másodfokú perköltség igényt terjesztett elő a felperesekkel szemben. A fellebbezést megalapozatlannak tartotta; rámutatott, hogy a felperesek bár nem vitatják, hogy az alperesi hatóság a hatályos magyar jogszabályok alapján jogszerűen járt el a panaszuk tekintetében, mégis azt állítják, hogy az uniós jog alapján határozatot kellett volna hoznia. Álláspontja szerint helytelenül értelmezik a Metánrendelet (16) preambulum bekezdését, abból ugyanis nem következik, hogy a panasz tekintetében kell az illetékes hatóságnak jogerős határozatot hoznia, tehát az „észszerű időn belül jogerős határozatot kell kapniuk” kitétel azt jelenti, hogy a megindított eljárásokban hozott határozatokról kell tájékoztatást adni. Hangsúlyozta, hogy a Metánrendelet 7. cikk (4) bekezdése sem tartalmaz alakszerű döntéshozatalra vonatkozó szabályt, az illetékes hatóságnak a folyamatos tájékoztatási kötelezettségét tartalmazza a panaszos felé az eljárás során megtett lépésekről, továbbá hangsúlyozta, hogy mindezt az alkalmazandó nemzeti jog sérelme nélkül és az adott esetben kell tájékoztatást nyújtani a megfelelő alternatív jogorvoslati lehetőségekről. Az Bt. 48/E. § (3) bekezdése szerint a bányafelügyelet a Metánrendelet 7. cikke szerinti panasz kivizsgálása során a Panasz tv. szerint jár el, azzal, hogy a panaszt a Panasz tv. alkalmazása szempontjából közérdekű

bejelentésnek kell tekintenie. A közérdekű bejelentés esetén nincs alakszerű döntéshozatal; a Metánrendelet szerinti „adott esetben való tájékoztatás az alternatív jogorvoslati lehetőségekről” kitétel a magyarországi szabályozás tekintetében a Panasz tv. szerinti jogorvoslatot jelenti. A magyarországi szabályozás nem ellentétes a Metánrendelettel, annak meg nem felelősségét a bizottság sem állapította meg a jogszabály megküldése során. Mivel az alperesnek nem kellett határozatot hoznia, ezért nem merülhet fel a felperesek jogorvoslati joga. Végül hangsúlyozta, hogy a felperesek közérdekű bejelentését (panaszát) megvizsgálta és megküldte az érintett üzemeltetőnek is, azonban a Metánrendelet 15. cikk (8) bekezdése alapján nem kellett és nem lehetett intézkednie, ezért helytelenül érveltek a felperesek arra vonatkozóan, hogy az alperes ne adta volna jogi indokát, hogy miért nem volt szükség az intézkedés megtételére.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[23] A felperesek fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[24] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott és jogszerű döntést hozott, amelynek indokaival – azok megismétlése nélkül – egyetértett; a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[25] A másodfokú bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a Kúria a Kf.VII.39.209/2022/5. számú döntésében (BH2022. 194., BHGY: K-Kj-2022-431) is megjelenő precedensképes döntése szerint mulasztási ítélet meghozatalának kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén lehet helye. A Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése alapján a közigazgatási tevékenységnek három konjunktív fogalmi eleme van. Az első, hogy a tevékenységet közigazgatási szerv végzi, a második fogalmi elem a tevékenység közigazgatási jog általi szabályozottsága, ami egyértelművé teszi, hogy a közigazgatási szervek más jogágak területére tartozó cselekményei nem tartoznak e körbe. A közigazgatási tevékenység lehet egyrészt tevőleges, de megvalósulhat mulasztással is, amikor a közigazgatási szerv nem gondoskodik a jogszabály által előírt közigazgatási cselekmény megvalósításáról. A harmadik fogalmi elem, hogy a közigazgatási cselekmény fontos jellemzője, hogy joghatást vált ki, ami a Kp. 4. § (1) bekezdéséből adódóan abban nyilvánul meg, hogy az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányul, de legalább azt eredményezi.

[26] A mulasztás fogalmát a Kp. 127. §-a határozza meg, eszerint a mulasztás a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása. A Kp. 129. § (1) bekezdése értelmében a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó

elintézési határidőn belül nem tesz eleget. A mulasztási per az elmulasztott közigazgatási cselekmény kikényszerítésére irányul; a közigazgatási cselekmény pedig - a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően - a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló, vagy azt eredményező, (3) bekezdés szerinti cselekménye. A Kúria a Kf.I.38.389/2019/3. számú végzésében elvi élel rögzítette, hogy a mulasztási perben a közigazgatási bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az alperest terhelte-e az adott közigazgatási cselekmény megvalósításának kötelezettsége, abban a kérdésben, hogy érdemben milyen tartalmú döntésre kerülne/kerülhetne sor, nem foglalhat állást.

[27] A Kúria a Kfv.III.37.517/2020/7. számú határozatában szintén arra mutatott rá, hogy a közigazgatási szerv nemcsak jogsértő döntéssel, hanem jogellenes mulasztással is okozhat jog vagy érdeksérelmet az érintettnek. Ennek orvoslásának eszköze a mulasztási per, amely akkor indítható, ha a közigazgatási szerv nem tesz eleget jogszabályban előírt kötelezettségének. A per tárgya tehát maga a mulasztás, a per végső célja pedig a hatóság eljárásának, döntésének, vagy más cselekményének a kikényszerítése. Ha a közigazgatási szervnek nem áll fenn eljárási kötelezettsége, akkor mulasztási per nem indítható. A mulasztási per a jogsértő mulasztás orvoslásának végső eszköze, a per célja annak kikényszerítése, hogy a közigazgatási szerv eleget tegyen a jogszabályi kötelezettségének, amennyiben az alperesnek nincs hatásköre a kezdeményezés tárgyában akár érdemi, akár nem érdemi döntést hozni, mulasztás nem áll fenn.

[28] A Metánrendelet **2024. augusztus 4-én** lépett hatályba. A jogszabály közvetlenül alkalmazandó, az olaj-, gáz- és szénágazatban, és szigorú mérés-jelentési, valamint szivárgásészlelési (LDAR) kötelezettségeket ír elő az európai energetikai infrastruktúra üzemeltetői felé. A szabályozás célja a szivárgások felderítése és a felesleges kibocsátások megszüntetése. Mivel azonban a rendelet céljait, nevezetesen az uniós energiaágazat metánkibocsátásainak pontos mérésére, számszerűsítésére, nyomon követésére, jelentésére, hitelesítésére és csökkentésére vonatkozó szabályok megállapítását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés terjedelme és hatásai miatt e célok jobban megvalósíthatók, a szubszidiaritás elvét mondta ki a rendelet (85) preambulumbekkezdésében, míg a tagállamok által kijelölt illetékes hatóságokat jogosította és kötelezte, hogy feladataik ellátása során meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy biztosítsák a rendeletnek való megfelelést (5.cikk). Ennek keretében a 7. cikkben foglalt indokolt panaszok benyújtása során az alkalmazandó nemzeti jog sérelme nélkül az illetékes hatóságoknak folyamatosan tájékoztatniuk kell a panaszost az eljárás során tett lépésekről, és adott esetben tájékoztatniuk kell a megfelelő alternatív jogorvoslati lehetőségekről, például a nemzeti bíróságokhoz fordulás vagy bármely más nemzeti vagy nemzetközi panasztételi eljárás igénybevételeének lehetőségéről (7. cikk (4) bekezdés), továbbá az alkalmazandó nemzeti jog sérelme nélkül és hasonló eljárások alapján az illetékes hatóságoknak tájékoztató jelleggel meg kell határozniuk és közzé kell tenniük a panaszok elbírálására vonatkozó határidőket (7. cikk (5) bekezdés). A bejelentett panaszok vizsgálatát és a helységi eljárást a szubszidiaritás elvének megfelelően a nemzeti szabályozó hatóság folytatja le, és a Bt. 48/E. § (3) bekezdése értelmében a Metánrendelet 7. cikke szerinti panasz kivizsgálása során a Panasz tv. szerint jár el.

[29] Mindazonáltal a lefúvatásra és a fáklyázásra vonatkozó korlátozó előírások kapcsán a rendelet 15. cikk (8) bekezdése szerint az üzemeltetőknek haladéktalanul, de a meglévő telephelyek esetében legkésőbb 2026. február 5-ig, az új telephelyek esetében pedig a működés megkezdésétől számított 12 hónapon belül meg kell felelniük e cikknek. Amennyiben az üzemeltetők nem tudnak megfelelni e cikknek az amiatt bekövetkező rendkívüli késedelem miatt, hogy engedélyt kell beszerezniük az érintett hatóságoktól vagy azokhoz valamely egyéb közigazgatási engedélyért kell folyamodniuk, vagy hogy nem állnak rendelkezésre a lefúvató vagy fáklyázó berendezések, részletes végrehajtási ütemtervet kell benyújtaniuk az illetékes hatóságoknak. Az említett ütemtervnek elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia az e bekezdésben meghatározott feltételek teljesülésére vonatkozóan. Az illetékes hatóságok előírhatják az adott ütemterv módosítását. Az ítéltábla álláspontja szerint a fenti előírások, kivételek, le nem járt határidők, az üzemeltetők szempontjából a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvével összhangban értelmezendők, azaz amíg a (legkésőbb) megadott határidő tart, a bányafelügyelet diszkrecionális jogköre, hogy indít-e helységi eljárást az üzemeltetővel szemben az érintett metánkibocsátási előírások megsértése miatt.

[30] Mindezek figyelembevételével a jelen per releváns kérdése az volt, hogy az alperes a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztotta-e el, vagyis a felperesek beadványa alapján keletkezett-e eljárási kényszere, aminek nem tett eleget. Másként megfogalmazva az alperesnek az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) szerinti döntési kötelezettsége keletkezett-e, vagy a felperesek beadványa a Panasz tv. hatálya alá esett. Az elhatárolásnál figyelembe kell venni, hogy a Panasz tv. hatálya alá eső, a panaszeljárásokban született válaszlevelek nem minősülnek a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdése szerinti közigazgatási tevékenységnek, közigazgatási jogvita tárgyai nem lehetnek. A Panasz tv. 1. § (2) bekezdése egyértelműen kiveszi a bírósági és közigazgatási eljárások hatálya alól a panaszok elintézésére irányuló eljárásokat, amiből következően a panaszeljárásokban született válaszlevelek a Kp. hatálya alá nem tartozhatnak (Kúria Kpkf.VI.39.858/2020/3. BHGY: K-KJ-2020-35).

[31] Az alperes a beadvány elintézése során tájékoztatta a felpereseket, hogy a Bt. 48/E. § (3) bekezdése értelmében a Metánrendelet 7. cikke szerinti panasz kivizsgálása során a Panasz tv. szerint jár el, ennek során a panaszt a Panasz tv. alkalmazása szempontjából közérdekű bejelentésnek kell tekinteni. A felperesek bejelentését az alperes kivizsgálta, amelynek kapcsán megállapította, hogy a Metánrendelet 15. cikkének (8) bekezdése szerint az üzemeltetőknek haladéktalanul, de a meglévő telephelyek esetében legkésőbb 2026. február 5-ig, az új telephelyek esetében pedig a működés megkezdésétől számított 12 hónapon belül meg kell felelniük a hivatkozott cikk rendelkezéseinek. A fenti előírásra figyelemmel alperes a MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. helységi Földgázüzeme területén a jogosított cég panaszolt tevékenysége tekintetében nem állapított meg jogsértést, így eljárás indítására nem volt szükség; tehát a közérdekű bejelentéssel kapcsolatban az intézkedés megtételének szükségtelenségéről, alperes tájékoztatta felpereseket. Az alperesnek a bejelentéssel kapcsolatos tájékoztatását követően sem a Metánrendelet, sem Panasz tv. alapján nem kellett további intézkedéseket tennie. Mivel a felperesek beadványa a Panasz tv. hatálya alá esett, az alperesnek nem keletkezett eljárási kötelezettsége, az arra vonatkozó határidő elmulasztása fogalmilag nem lehetséges. Helytelenül állították, hogy a Metánrendelet

preambulum (16) bekezdéséből, a 7. cikkéből és az Alapjogi Charta 47. cikkéből következően a hatóságnak a panasz nyilvánvaló aplotalansága esetén is határozatot kellett volna hoznia. Az alperes ugyanis a Metánrendelet 7.cikk (3) bekezdésének eleget tett, mivel a szabályozásnak való megfelelésre biztosított határidő le nem telte miatt a hatóság számára nyilvánvalóvá vált, hogy a feltételezett jogsértés vizsgálata megindításához, azaz hatósági eljárás lefolytatásához a panasz nem szolgál elegendő bizonyítékkal. A körülmények alapján (le nem járt határidők) az alperest diszkrecionális jogkör illette meg annak eldöntésében, hogy a panaszos beadványa, bejelentése alapján indít-e, avagy sem közigazgatási hatósági eljárást, így a kérdéses eljárás megindításának mellőzésével, - amellet, hogy a panaszosokat tájékoztatta álláspontjáról - nem követett el mulasztást. Az alperes jelen eljárása az említett jellegénél fogva nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak, és az ennek keretében hozott „döntése” közigazgatási cselekménynek, ennél fogva a mindezek kapcsán állított mulasztása nem alapozhatja meg a Kp. 129. § (1) bekezdése szerinti jogsértést, amiből következően az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést levonva megalapozottan utasította el a felperesek keresetét.

[32] Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy hatósági eljárás lefolytatása hiányában a Kp. 127. §-a szerinti feltétel, a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó jogszabályban rögzített kötelezettség elmulasztása, a perben nem állapítható meg. A sérelmezett fáklyázás miatt a felperesek által hiányolt határozati döntés az uniós szabályozásnak való megfelelésre biztosított határidő leteltét követően, hatósági eljárás (vizsgálat) eredményeként hozható, ennek hiányában a Panasz tv. szerinti tájékoztatás elegendő és jogszerű volt. A Metánrendelet preambulum (16) bekezdés, a 7. cikk (3) bekezdés és a 15. cikk (8) bekezdés alapján sem lehet arra következtetésre jutni, hogy az alperes ne zárhatta volna le a közérdekű panasz alapján lefolytatott vizsgálatot tájékoztatással. Tévesen hivatkoztak olyan EUB előtti jogesetre, amely a munkaviszony megszüntetésének indoklásával szembeni követelmények megfelelőségére vonatkozik, mivel a perbeli esetre nézve abból analógia útján sem vonható párhuzam a Panasz tv. alapján kiadott tájékoztatásra. Mindezek alapján a másodfokú bíróság sem tartotta szükségesnek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, az uniós és a magyar szabályozás egyértelmű, kétséget nem ébresztő értelmezhetősége okán.

[33] A fellebbezésben előadott érvek tehát a fentiek alapján nem voltak alkalmasak az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére, ezért azt az ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával azt helybenhagyta.

[34] Az alperes a másodfokú eljárásban ellenkérelmet és perköltségigényt terjesztett elő költségjegyzék nyomtatvány útján, melyben három munkaórát jelölt meg. A másodfokú bíróság a Kp. 112. § (3) bekezdése és 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (2), (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja által meghatározott mértékű fellebbezési illeték (48.000 forint) – a felpereseket az Itv.5.§ (1) bekezdés d) pontja szerint megillető személyes illetékmentességre tekintettel – a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 29.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.

a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.

előadó bíró

dr. Tóth László s.k.

bíró